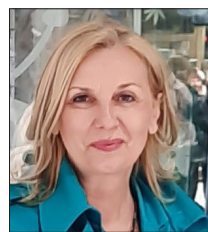

Јасна Јанковић

председница
Уније
Синдиката
просветних
радника
Србије

СРБИЈА УОЧИ ПОЧЕТКА НОВЕ ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ

Још нам је само корона фалила

Марта 2020. један од најгорих министара у историји просвете убедио је јавност да је седење испред телевизора онлајн настава. Најгоре је заменио на годину орочени, самим тим прилично незаинтересовани министар. Шта год да га питате, о повећању зарада, платним разредима или заражавању, о томе увек одлучује неко други

Давног септембра 1933. један од последњих београдских хајдука, Милош Митровић, у некој својој похари, налети на младу престојничку учитељицу. Она сва усплахирена, поче да скида прстење и ланчиће, а он загрме: „Ми знамо шта радимо! Оне који истински образују нашу децу, не дирамо. Просветни радници заслужују пуну пажњу!“

Ова прича можда има везе и са модерним хајдуковањем.

У честим штрајковима које је водила Унија синдиката просветних радника Србије, а било их је више од 300 за 22 године организације, залагали смо се за просвету и све за послене. За боље зараде и достојанство. Борили се против свеопштег, некажњеног насиља, за промену планова, програма, закона, прописа, дописа. Борили се за себе и свако наше дете.

И за више од две деценије, родитељи су нас кривили да смо размажени, анкетирани пролазници су јетко коментарисали наше плате, а урбана легенда из једног штрајка комуналаца бележи да су на питање новинара зашто се буне када имају веће зараде од учитеља, спремно одговорили: „Молимо вас да нас не

упоређујете са најгоре плаћенима!“

За све те деценије, политичари су лукаво хушкали обичан свет и медије и без престанка говорили како је образовање стуб друштва. Смешкао им се брк што наставнике нико не разуме и све мање поштује. Досадно им је било и да мисле о школама јер су своју децу слали преко. Били су на власти и жути и плави и љубичасти и црвени, али једно им је заједничко, није их истински било брига за образовање. Давање на кашичицу, а не улагање; монотоне флоскуле, а не разумевање; контрола система и људи, а не подршка најбољима, довели су нас у садашњу ситуацију. Основна стратегија била је - завада. Посвађали су се родитељи и наставници, ученици и учитељи, бабе и унуци, а ови сада, посвадише и два ока у глави! Дакле, (просветни) стуб нам се срушио одавно, али смо ми то видели тек током короне.

Као друштво, нисмо имали визију, нисмо имали план, нисмо имали потребу да улажемо у младе и оне који са њима раде. Лакше је било купити неку дипломицу, прибавити дисертацију, учланити се у (владајућу) партију и сваком заиста школованом... мамицу. Да, деца нам одлазе, јер су паметна и не

наседају на ону стару: „Ничија није до зоре...“

А уместо зоре дошла је, за сада, непобедива корона! Уштетала нам је у живот, као да из њега никада неће изаћи. Постала је владарка наших мисли, вести, понашања, школских планова. Киднаповала нас је, без могућности откупа. И тада, баш тада, све се разданило!

Марта 2020. један од најгорих министара у историји просвете, а конкуренција је заиста јака, убедио је јавност да је седење испред телевизора онлајн настава.

Априла 2020. образовање су преузели родитељи, којима је убрзо било и јасно и доста.

Маја 2020. беше блам са дигитализацијом и пробом завршног испита, када смо схватили да немамо ни средстава, ни умеће, па чак ни солидну интернет конекцију!

Од септембра прошле, до јуна ове године фингирали смо школу. Слали материјале, глумили наставу, правили се да имамо довољно дезинфекционих средстава, мало учили, а много се нервирали и потпуно изгубили, не знајући, онако просветарски, традиционално: „Да л` смо пошли или дошли?!“ Уз све то иду предизборни слогани да смо најбољи у Европи, да је све у савршеном реду, да настава не трпи...

Цео свет се тресе пред могућношћу да ће корона уништити просветне системе и вратити нас 100 година уназад. Да ће данас полуписмена деца сутра постати лекари, професори, инжењери, пилоти... Али Србији је све потаман! За спајање две жице код приватника треба само да дете не буде далтониста, а и за оне који не разликују боје, има места приликом слагања артикала по величини. Робови се не буне, робови ћуте, просветни радници су они који могу направити проблем, много их је и много лају.

Да нам је за све крива пандемија, онда би се једног лепог дана она

НЕБОЈША ПАУС

завршила и остало би нам све што смо имали пре ње. Нажалост, корона је само оголила, сљуштила, пробила коском месо... Сад се види, сад се зна оно што смо ми (изнутра) осећали одавно, учитељ-наставник-професор на последњем је месту, партијски послушници доносе (бесмислене) одлуке. образовање нам је било и остало последња рупа на свирали, осим у свакој политичкој кампањи, ту нас ипак „за појас задену“.

Најгоре министра у историји, заменио је на годину орочени и самим тим прилично незаинтересовани. Ако га питате за повећање зарада, о томе одлучује Министарство финансија. Ако га питате за платне разреде, то ради Министарство државне управе и локалне самоуправе. Ако разговарамо о заражавању, о протоколима одлучују кризни штабови...

И данас док пребирамо по Упутству за организацију наставног процеса нове школске године, док се уверавамо да ћемо и даље носити маске, које ћемо сами куповати, били вакцинасани или не, да ће нам деца носити маске које ће им купити родитељи, јер држава ни за маске нема новца, да ли нам је крива корона? Данас када причамо о томе да сваком ђаку треба четири квадрата простора, а наших 30 ученика седи у 50 квадратних метара учионице, да ли нам је крива корона? Данас када

смо измрцварене наставнике вратили да раде у крцатим одељењима, треба се искрено запитати да ли нам је корона крива за све? „Не, не деране! Криви смо ми што смо их пустили!“

Зато када видите захтеве најжиглавије групације просветних радника, окупљене око Уније синдиката просветних радника Србије, када их

Цео свет се тресе пред могућношћу да ће корона уништити просветне системе, а Србији је све потаман! За спајање две жице код приватника, треба само да дете не буде далтониста, а и за оне који не разликују боје, има места приликом слагања артикала по величини. Робови се не буне, а за власт су проблем просветни радници, много их је и много лају

Без визије и без плана: Држава одавно не улаже у младе и оне који са њима раде. Лакше је купити неку дипломицу, прибавити дисертацију, учланити се у (владајућу) партију и сваком заиста школованом... мамицу. Да, деца нам одлазе, јер су паметна и не наседају на ону стару: „Ничија није до зоре...“

сретнете, у уторак 31. августа 2021, негде између Скупштине и Владе (или неког каснијег датума), застаните, послушните, прихватите, подржите, оснажите, пренесите, придружите се, разумејте - ми имамо само нас! Нема ко други, драги родитељи и старатељи, да учи вашу децу. Остали смо само ми вама и ви нама!

Морамо кренути од оног хајдука с почетка, да узмемо шта је наше и не дирамо шта је туђе. Што пре то схватимо, биће лакше јер морамо кренути од почетка.

А - мањи број ученика у одељењу, за квалитетнију наставу!

Б - веће издавање за образовање!

В - једносменски рад да све стигнемо да урадимо у школи!

Г - достојанствен живот и платни разреди да се коначно види да онај ко добро ради може и да заради више.

И тако редом до Ш - шут карта политичарима!

Почиње образовна револуција: запослени + родитељи + пунолетни ђаци + заинтересовани = две трећине становништва Србије!

Има наде! Деца су још увек паметнија и боља од нас! Корона ће проћи, а тај тренутак чекајмо фокусирано да подигнемо стуб који нам се срушио!

Има наде, људи моји, довољни смо једни другима!